

Pris, det nogenlunde kan være tjent med, og hvorved man i det hele kan sikre Produktionen ogsaa i de kommende Tider. Men jeg vil gerne have Lov til at betone, at baade for Landbrugets og for samtlige Erhvervs Vedkommende er det en Nødvendighed, at man ikke i første Linie særlig retter sin Opmærksomhed paa at faa de størst mulige Priser for Produkterne. Vi lever ogsaa i økonomisk Henseende i og kommer mere og mere ind i en Periode, hvor det i økonomisk Henseende kommer til at se mere og mere mørkt ud, og det er vist sikkert, at vi tidt og mange Gange alle sammen har en Fornemmelse af: Hvor glider vi hen, hvorledes skal det gaa med Hensyn til Statens Finanser, naar vi ser paa den Række af Lovforslag, som vi her den ene Dag efter den anden vedtager, og som koster de uhyre kolossale Summer?

Det forekommer mig, at naar man læser Lovforslaget igennem, er det netop med Hensyn til Priserne paa de Varer, der her er Tale om at Landbruget skal aflevere, et lovlig indviklet System. Det forekommer mig, at det, det er om at gøre, er at faa det saa enkelt, simpelt og koncist udtrykt i Lovforslaget, som det er muligt. Efter min Mening bør vi ikke have mere end to Priser. Vi foretager en Udskrivning af Korn: Saa stort et Antal Tønder skal der i det hele taget præsteres af det danske Landbrug, ganske bestemte Priser skal der gives for disse 7—8 Mill. Tønder, eller hvad der nu bliver Tale om, og saa betales der en Overpris for det, Staten derudover køber, og som man jo i særlig Grad netop vil anvende til at sende til andre Lande, til de nordiske Broderfolk, for at vi derfra kan faa Varer, som vi indenfor Industrien her i Danmark i særlig Grad har Brug for. Det forekommer mig, at Bestemmelserne her er en lille Smule indviklede, og jeg haaber, at man i den Henseende maa faa det noget klarere og mere bestemt affattet, end saaledes som det findes i Lovforslaget. Man har jo i andre Lande set en Udvikling, som er gaaet stærkt mere og mere i Retning af en Kamp om Kornet mellem Mennesker og Dyr, og vi gaar her, til Trods for, at vi er det udprægede Landbrugsland, ind i en Periode, hvor dette mere og mere kommer til at gøre sig gældende. Og vi er allesammen klare over, at i denne Kamp maa Dyrene trække det korteste Straa; i størst mulig Udstrækning maa der netop træffes en Ordning, hvorved en Sikring af vor Folkeernæring bringes til Veje. Men jeg mener dog, at man paa den anden Side

ikke tilstrækkeligt kan understrege, at man nødtigt maa gaa Landbruget nærmere, end at dette virkelig er i Stand til, i alt Fald i nogen Grad, at opretholde de mange gode Besætninger, som vi jo ved der staar rundt omkring baade i det mindre og i det større Landbrug i vort Land, og som det har kostet Slægtleds Arbejde i det hele at faa bragt op paa det Standpunkt, de nu for Tiden staar paa med Hensyn til Ydeevne. Men i denne Henseende er der jo adskillige Kalamiteter, man allerede kan pege paa med Hensyn til den Ernæring, vi har givet vore Husdyr i de forløbne Aar. Naar der er gaaet et Aar eller to, vil der vise sig de allerstørste Vanskeligheder med Hensyn til vore Mælkekøer. Som sagt, vi maa have for Øje, at man ikke gaar Landbruget nærmere, end at der ogsaa her kan være Mulighed for dyrisk Produktion.

Der tages her i Lovforslaget i høj Grad Sigte paa, at man ikke alene skal have det nødvendige til vor Folkeernæring, men ogsaa i betydelig Udstrækning skaffe Korn til Veje, som skal gaa til vore Nabolande. Jeg er overbevist om, at man ogsaa indenfor det danske Landbrug i høj Grad og saa vidt, som det er muligt, vil være medvirkende til, at vi virkelig kan skaffe saa meget Korn frem, at der kan blive en hel Del at sende til vore Nabolande. Men hvor meget det kan blive, maa afhænge af den Høst, som kommer til at staa paa Markerne i Sommeren 1918. Hvis man tænker sig et lignende Aar med Hensyn til Høstudbytte som 1917, — og der kan jo udmærket godt komme to daarlige Aar efter hinanden, det er der intét i Vejen for — vil det være aldeles umuligt for Landbruget blot tilnærmelsesvis at præstere det, der forlanges her i Lovforslaget, altsaa de 9—10 Mill. Tdr. Korn. Som sagt, man kan godt tænke sig, at der kommer to daarlige Aar efter hinanden. Og vi maa netop her tage i Betragtning hele Gødningspørgsmaalet, der jo spiller den allerstørste Rolle for det danske Landbrug. Der er stillet i Udsigt, at vi faar ret betydelige Kvantiteter af Norgessalpeter her til Danmark, men alligevel ikke tilnærmelsesvis det, vi har Brug for. Og med Hensyn til den naturlige Gødning ved vi alle, at den efterhaanden, netop gennem den Fodring, vi har været nødte til at have ude i Landbruget, er blevet meget ringere, end den plejer at være.

Men endelig — og det er jo det uhyre vigtige netop med Hensyn til Grundlaget her: Udskrivningen — hvad vil saa være det rigtige, eller hvilket Grundlag vil være